

درد سرهای زوری از مدرسه!

• بهاره جلالوند

گفت‌وگویی کوتاه با فرحناز عاقل، معلمی که هر روز در پارک به دانش‌آموزش درس می‌دهد.

شما هم مثل من خاطره‌های زیادی از معلم‌هایتان دارید. معلم‌هایی که کاری خیلی بیش‌تر از درس دادن برای ما انجام داده‌اند. شاید مهم‌ترین چیزی که از معلم‌ها یاد می‌گیریم، احساس مسئولیت و دلسوزی عمیقی است که نسبت به شاگردهایشان دارند. این بار با یکی از این معلم‌ها گفت‌وگو کردیم. «فرحناز عاقل»، معلمی که عکس او در حال تدریس در پارک مشهور شد و خیلی‌ها در ایران و کشورهای دیگر با دیدن آن عکس، داوطلب شدند تا به دانش‌آموزانی که گوشی هوشمند ندارند، کمک کنند. حالا که روز معلم نزدیک است به سراغش رفتیم تا با او بیش‌تر آشنا شویم.

هیچ‌وقت فکرتش را می‌کردید که معلم شوید؟

آن موقع‌ها مثل حالا نبود و دانش‌آموزان در مورد شغل‌های مختلف چیز زیادی نمی‌دانستند. به تدریس علاقه داشتیم، ولی هیچ‌وقت فکرتش را نمی‌کردم که یک روز معلم بشوم. وقتی سنم بیش‌تر شد، دانشگاه تربیت‌معلم قبول شدم و به این کار خیلی علاقه پیدا کردم. از آن موقع تا الان، حدود ۳۰ سال است که معلم هستم و تقریباً هزار دانش‌آموز داشتم.

اول از همه بگویید ماجرای درس دادن به دانش‌آموزان در پارک چه بود؟

یکی از دانش‌آموزان کلاس‌م گوشی هوشمند نداشت، برای همین نمی‌توانست از آموزش برخط استفاده کند. اول در مدرسه به او درس می‌دادم، ولی چون برادرهای کوچک‌تر از خودش داشت، مادرش باید هم مراقب آن‌ها بود و هم او را برای رسیدن به مدرسه همراهی می‌کرد؛ کار سخت شد. خوب باید چه کار می‌کردم؟ به فکرم رسید که به پارک برویم! این‌طور مادر می‌توانست بچه‌ها را هم بیاورد. برادرها بازی می‌کردند و ما هم همان‌جا روی یکی از نیمکت‌ها درس می‌خواندیم. البته باید از همسر هم تشکر کنم. راه دور بود و او من را می‌رساند. خلاصه همه کمک کردند تا بتوانم هر روز به پارک بروم و دانش‌آموزم از درس عقب نماند!

وقتی عکس‌هایتان، موقع درس دادن به این دانش‌آموز در شبکه‌های اجتماعی قرار گرفت، خوشحال شدید؟

یکی از آشناها از ما عکس گرفته بود. کم‌کم خبر در شبکه‌های اجتماعی پیچید. اصلاً خودم خبر نداشتم، اما وقتی از دور و نزدیک بهم پیام دادند متوجه شدم چنین اتفاقی افتاده است. خیلی خوشحال شدم، چون توانستم با افراد مهربانی آشنا شوم که می‌خواستند به بچه‌ها کمک کنند. حتی از کشورهای دیگر هم پیام دادند و گفتند ما هم می‌خواهیم کمک کنیم.

تدریس به شکل برخط چقدر سخت است؟

خب، راستش را بخواهید سخت است. هم برای والدین که باید در کنار معلم‌ها حواسشان به یادگیری بچه‌ها باشد، هم برای معلم‌ها. چون در زمان باز بودن مدرسه، همان موقع درگیر کار هستیم، ولی در آموزش برخط، باید زمان بیشتری بگذاریم. مثلاً گاهی تا ساعت ۲ بامداد، تکالیفی که بچه‌ها برایم به صورت صدا فرستادند را گوش می‌کنم. برای اینکه خیالم از یادگیری بچه‌ها راحت باشد، امتحان‌هایشان را به صورت تماس تصویری می‌گیرم. همچنین هر درسی که می‌دهم، به والدین زنگ می‌زنم تا مطمئن شوم بچه‌ها یاد گرفته باشند. والدین هم وقتی سؤال دارند با من تماس می‌گیرند. خلاصه اینکه همیشه حواسم به گوشی‌ام هست و کلی تلفن و پیام جواب می‌دهم. من خودم کلاس حضوری را بیشتر دوست دارم، چون کلی بازی و کارهای جالب انجام می‌دادیم. گاهی بچه‌ها روی بادکنک املاء می‌نوشتند و اجرای نمایش و کارهای این شکلی داشتیم که الان کمی فرق کرده است. اینکه دانش‌آموزان را از نزدیک نمی‌بینم، برایم خیلی سخت شده و دلم برایشان تنگ می‌شود.

توضیح کوتاه کیو آر کد:

باراه افتادن آموزش برخط، بسیاری از معلم‌ها کارهای جالبی انجام دادند تا به یادگیری بهتر درس‌ها کمک کنند. «مهساحاتمی» یکی از همین معلم‌هاست که به دانش‌آموزان پایه سوم شهر اهواز و پایه چهارم شهرستان باوی در استان خوزستان درس می‌دهد. این خانم معلم خلاق برای یادگیری بهتر بچه‌ها، بعضی درس‌ها را به شکل اخبار درآورده است.

